

הַחֲתוּל שְׁנַעֲלָם

לְרוּתִי הָיָה חֲתוּל קָטָן. "תּוּלִי" קָרָאָה לוֹ. אֶהְבֶּה רוּתִי אֶת תּוּלִי
וְטַפְלָהּ בּוֹ בְּמַסִּירוֹת רַבָּה. בְּבִקּוֹר הַיְתֵה מְבִיאָה לוֹ חֶלֶב, וּבְלִילָהּ
הַיְתֵה מוֹסִיפָה לְצִלוּחִית הַחֶלֶב גַּם קֶצֶת גְּבִינָה. אֶת סֵל הַשֵּׁנָה
שָׁלוֹ רִפְדָה בְּשִׂמְיָהּ, כְּדִי שְׂיֵהִיָּה לוֹ נְעִים וְחֵם.

5 בִּקְרָא אֶחָד יִצְאָה רוּתִי לְחֹצֵר וְלֹא רָאָתָה אֶת תּוּלִי. חֲפָשָׁה וְחֲפָשָׁה
בְּכָל מְקוֹם אֶפְשָׁרִי, אֲדָּ לֹא מִצְאָה אוֹתוֹ. חֲזָרָה רוּתִי עֲצוּבָה וְלֹא
יִדְעָה מָה לַעֲשׂוֹת. "קָחִי לָךְ חֲתוּל אַחֵר," אָמְרָה לָּהּ אִמָּה; אֲבָל
רוּתִי סָרְבָה. הִיא הֶאֱמִינָה שְׁתּוּלִי יִחְזֹר.

מִדֵּי עָרַב סִדְרָה אֶת סֵל הַשֵּׁנָה שֶׁל תּוּלִי וְהִרִיחָה אֶת הַשִּׂמְיָהּ.

10 בְּלִבָּהּ אָמְרָה: "אוּלִי מְחָר..."

יוֹם אֶחָד הִתְעוֹרְרָה רוּתִי מִקִּדְּם בְּבִקּוֹר וְשָׁמְעָה "מִיֵּאוּ מִיֵּאוּ"
חֲרִישִׁי מֵעֶבֶר לַדָּלֶת. הִיא רָצָה לִפְתַּח אֶת הַדָּלֶת. "יִדְעֵתִי שְׁתַּחֲזֹר
אֵלַי," אָמְרָה לוֹ כְּשֶׁהִיא מְרִימָה וּמְחַבֶּקֶת אוֹתוֹ.